

PRIČA

VRANA I PAPIGA

U istom kavezu našle se vrana i papiga. Jedna drugoj nisu bile dobro društvo. Jedna papiga patila je u prisutnosti crne rugobe.

„Kakva odurna crna boja“, uzdisala je. „Kakav ružan kljun i kakav prostački glas! Dovoljno je da ti upropasti raspoloženje ako je samo pogledaš!“

Vrana je čula papigine uzdisaje, no i ona je bila jadna zato što mora boraviti u istom kavezu s njoj nemilom pticom.

„Kakvo odvratno šarenilo perja!“ zakriještala je. „Jao! Pod kakvom sam zlosretnom zvijezdom rođena da moram dijeliti isti prostor s ovakvom grdobom!“

„Ako ovo potraje, ja ću se razboljeti“, jadala se papiga.

„Sići ću s uma“, kukala je vrana.

„Ne znam što bih dala da sam na istoj prečki s papigom“, cvilila je papiga.

„Ah, da mi je sjediti s nekom vranom na istoj grani i ogovarati papige!“

„Ako ovu crnu nakazu ubrzo ne izbace iz moga doma, ja ću presvisnuti.“

„Ne znam hoću li dočekati sutrašnje jutro.“

I tako po cijele dane. Ono što je govorila jedna, moglo se istoga časa naći u kljunu one druge. Na kraju dana mogle su još samo hripati, obje promukle i iscrpljene.

(A samo je trebalo vidjeti nešto od dobrog koje svaka od njih ima pa da budu dobro društvo jedna drugoj.)

U navodu kod iranskog pjesnika Saadija (13. st.); prevela i prepričala Vesna Krmpotić.

VRLINE ispravnosti. 2005. Sačinila Krmpotić, Vesna. Profil international. Zagreb.